

Analys av konsekvenserna av anfallet på Venezuela

Analys av konsekvenserna av anfallet på Venezuela

Manolo De Los Santos, grundare av The People's Forum analyserar anfallet och konsekvenserna. Han forskar vid Tricontinental: Institute for Social Research.

Manolo De Los Santos. Foto: People's Forum

Händelserna under de senaste 72 timmarna representerar en kvalitativ eskalering av de 25 år av regimskifteoperationer som den US-amerikanska regeringen har genomfört mot den bolivarianska revolutionen i Venezuela. USA:s genomförande av 'Operation Absolute Resolve', en riktad bombräd och det olagliga bortförandet av president Nicolás Maduro, har skapat en djup kris men också en djup klarhet. För revolutionära krafter globalt krävs en konkret analys för att genomskåda desinformationen, förstå den objektiva maktbalansen och staka ut en väg framåt.

De objektiva förutsättningarna för den amerikanska militära interventionen

I kölvattnet av operationen har det talats mycket om USA-imperiets oöverträffade militära kapacitet. Men marxister bör börja med att förstå den politiska maktbalansen. Vid närmare granskning är det faktum att Trump-administrationen var tvungen att genomföra en operation på detta sätt också ett bevis på imperialismens politiska svagheter i Venezuela, internationellt och på hemmaplan.

Trump-regimens beslut att genomföra denna operation, snarare än en fullskalig invasion, är ett bevis på kraften i organiserat folkligt motstånd. Två huvudfaktorer begränsade USA:s alternativ:

Massmobilisering i Venezuela: President Maduros uppmaning att massivt utöka de bolivarianska miliserna ledde till att över åtta miljoner medborgare beväpnade sig. I kombination med Venezuelas professionella militär, som inte har splittrats, skapade detta ett scenario där varje markinvasion skulle urarta till ett utdraget folks krig, med oacceptabla politiska och materiella kostnader för USA. Det finns fortfarande ett starkt stöd för chavismen och den bolivarianska revolutionen, vilket Trump-administrationen tyst medgav när den sa att det måste finnas 'realism'. De medgav att den venezuelanska högern saknar stöd för att leda landet.

Inhemsk opposition i USA: Den utbredda offentliga avvisningen av militär intervention, som spänner över hela det politiska spektrumet, inklusive betydande delar av Trumps egen bas, gjorde en storskalig insats politiskt ohållbar.

Inför dessa avskräckande faktorer övergick Vita huset till en strategi för avrättning: att använda sin överväldigande tekniska och militära överlägsenhet för att skära av huvudet på den revolutionära staten och samtidigt undvika ett träsk. Genom att besluta att använda en "kirurgisk" attack, med över 150 flygplan och elitstyrkor från Delta Force, istället för ett krig för att förstöra den venezuelanska staten, erkänner de tyst att den är här för att stanna. Efter misslyckade och kostsamma militära interventioner i Irak och Afghanistan har USA sökt den väg som möter minst motstånd och föredrar bombkampanjer och kidnappningar som kan fungera som politiska "troféer". Men under Trumps hyperemotionella stil och hyperaggressiva militära taktik som påminner om tidigare epoker av "kanonbåtsdiplomati" i Latinamerika finns också en ovilja att gå hela vägen till ett krig för regimskifte. Det är en återgång till 1800-talets gangsterimperialism, där man tvingar fram eftergifter med vapenhot; det är vad Trump egentligen menar med att "styra" Venezuela.

Maktasymmetrin och frågan om "förräderi"

Även om den venezuelanska massan, partiet och staten var beredda att möta en fullskalig amerikansk invasion med ett decentraliserat folkets motståndskrig, finns det för närvarande inget land på jorden som har den förberedelse eller kapacitet som krävs för att förhindra den överväldigande och brutala kraften i en US-amerikansk specialoperation som den som genomfördes. Ingen nation, oavsett hur moraliskt berättigad, folkligt mobiliserad eller militärt kapabel den än är, kan för närvarande mäta sig med den koncentrerade, högteknologiska dödliga kraften hos den amerikanska krigsmaskinen i detta avseende. Den samordnade massbombningen, avaktiveringen av kommunikationer, el och luftförsvar, följt av raiden mot president Maduros säkra residens, var ett tillämpande av denna asymmetriska makt. Det heroiska motståndet från säkerhetsstyrkan, bestående av venezuelanska styrkor och kubanska internationalister, som resulterade i 50 döda i strid, bekräftar att detta var en krigshandling, inte en "kapitulation" trots alla tidigare påståenden.

Detta motbevisar tydligt uppfattningen att multipolaritet i nuläget kan fungera som en mekanism för att skydda suveräniteten hos staterna i det globala söder. USA, med världens största militärbudget, det mest omfattande nätverket av militärbaser och teknisk överlägsenhet, har återupprättat sin unipolära hegemoni på det militära området.

Den efterföljande psykologiska krigföringen har syftat till att så splittring genom att påstå att det förekommer "förräderi" inom den revolutionära ledningen, särskilt riktat mot vicepresident Delcy Rodríguez. Denna berättelse saknar alla bevis, verkar helt falsk och är också en klassisk taktik i USA:s militära strategi och psykologiska operationer.

Rodríguezfamiljens revolutionära meriter är ingraverade i kampen. Deras far, Jorge Antonio Rodríguez, ledare för Socialistiska ligan, en marxist-leninistisk organisation, torterades och mördades av Punto Fijo-regimen 1976. Både Delcy och hennes bror Jorge (president för nationalförsamlingen) har sin bakgrund i denna tradition av underjordisk och massiv kamp för socialismen. President Maduro själv var kadermedlem i samma organisation. Att antyda att det skulle förekomma svek eller kapitulation bland dem, född ur feghet eller opportunist, är att ignorera fyra decennier av gemensam politisk bildning, förföljelse och ledarskap under obeveklig imperialistisk aggression och den revolutionära ledarskapets klasskaraktär.

Den bolivarianska statens motståndskraft och taktik att dra sig tillbaka

Omedelbart efteråt visade den venezuelanska staten sin styrka och stabilitet. I motsats till årtionden av amerikansk propaganda som förkunnade dess kollaps förblev den politiska och konstitutionella befälsordningen intakt. Vicepresident Delcy Rodríguez, tillsammans med Diosdado Cabello (inrikesminister), Vladimir Padrino (försvarsminister) och kärnan i PSUV:s och försvarsmaktens ledarskap, försökte stabilisera institutionerna, återta det offentliga rummet genom att uppmana massorna att mobilisera sig i protest och kräva bevis på att president Maduro var i livet. Medan Trump inledningsvis hävdade att USA skulle "styra landet" tvingades Marco Rubio ta tillbaka detta uttalande. Den funktionella kontinuiteten i PSUV:s ledarskap tvingade fram denna retoriska reträtt. Delcy Rodríguez, som agerade som tillfällig ledare, kontrade USA:s narrativ: "Det finns bara en president i detta land, och hans namn är Nicolás Maduro Moros... vi kommer aldrig mer att vara en koloni till något imperium." I sin hastiga reträtt gick Rubio så

långt att han offentligt diskrediterade USAs handplockade oppositionsfigur, María Corina Machado, och därmed de facto erkände den bolivarianska staten som den enda styrande enheten.

De efterföljande uttalandena från Caracas som uppmanar till dialog och förhandlingar med USA måste därför förstås inte som en kapitulation, utan som en reträtt under tvång. De objektiva förhållandena är svåra. Högerförskjutningar i Argentina, Paraguay, Ecuador, El Salvador, Peru och Bolivia, samt vacklan hos progressiva regeringar i Brasilien, Colombia och Mexiko, innebär att Venezuela står inför politisk isolering i Latinamerika. Det materiella och politiska stöd som landet har fått från allierade regeringar i Ryssland och Kina är uppenbarligen inte tillräckligt för att avskräcka USA:s imperialism från ytterligare aggression. Den fortsatta sjöblockaden och det påtagliga existentiella hotet från ytterligare militära åtgärder från USA:s sida förblir de största utmaningarna.

I sitt första uttalande den 3 januari antydde Trump att Delcy Rodríguez hade uttryckt en vilja att samarbeta med USA och uppfylla dess krav. Vissa på vänsterkanten trodde på honom och tolkade detta som ett tecken på Delcys kapitulation. Hennes presskonferens samma dag bekräftade Venezuelas suveränitet och dess egna krav på USA, inklusive frigivningen av president Maduro. Dagen därpå, efter att ha lett ett möte med partiledningen och regeringsministrarna ? under vilket enigheten mellan partiet, massorna och militären bekräftades ? publicerade Delcy ett meddelande till världen, tydligt riktat till Trump och den amerikanska regeringen. Hon uppmanade den amerikanska regeringen att samarbeta med Venezuela för fred och utveckling, men på villkor av suveränitet och jämlikhet. Detta bör inte tolkas som vare sig svek eller kapitulation.

I själva verket återspeglar detta uttalande alla uttalanden som Maduro har gjort under de senaste tre månaderna och under alla år av spänningar med USA. Maduro själv har konsekvent uppmanat till diplomati och förhandlingar för att undvika ett fullskaligt krig, och hade redan erbjudit sig att förhandla om omfattande ekonomiska avtal med USA om Venezuelas olje- och mineralresurser. Om den venezuelanska staten skulle underteckna sådana avtal i framtiden ? nu när Maduro är kidnappad ? skulle det inte utgöra förräderi.

År 1918 undertecknade Lenin och bolsjevikerna det berömda Brest-Litovsk-fördraget, där de avstod stora territorier till det imperialistiska Tyskland för att rädda den unga sovjetrepubliken från undergång. Han anklagades för att ha sålt ut revolutionen av ?vänsterkommunisterna? i sitt parti, men han jämförde en sådan kompromiss med att ge bort sin plånbok till en ?beväpnad bandit? i utbyte mot sitt liv. Denna eftergift ledde till att alliansen med de vänstersocialistiska revolutionärerna bröt samman, och de anklagade honom för ?förräderi?. De vänstersocialistiska revolutionärerna inledde en väpnad kamp mot den bolsjevikiska regeringen, inklusive ett mordförsök på Lenin som ?förrädare mot revolutionen?, vilket ledde till att han blev svårt skadad i september 1918. Två månader senare kapitulerade Tyskland och Sovjetrepubliken återfick alla de territorier som förlorats i Brest-Litovsk.

Idag står Venezuela inför ett liknande ?Brest-Litovsk-ögonblick?. Isolerad av högerorienterade regionala regeringar och utsatt för en nästan total blockad prioriterar den revolutionära kärnan statens överlevnad som en bakre bas för framtida kamp. I detta sammanhang är PSUV:s och den venezuelanska regeringens prioritet att bevara den revolutionära statsmakten. Som den avlidne Comandante Hugo Chávez reflekterade efter misslyckandet med upproret 1992: ?Vi måste dra oss tillbaka idag för att kunna avancera imorgon.? Detta kan innebära öppna förhandlingar med den amerikanska regeringen som gör det möjligt för amerikanska företag att få större andelar och tillgång till Venezuelas oljeproduktion på villkor som i hög grad gynnar amerikanska intressen, bland andra tillfälliga eftergifter på det ekonomiska området, för att säkra politiskt utrymme och förhindra total förintelse. **Målet är att behålla Venezuela och Kuba som oumbärliga bakre baser för socialism och antiimperialism i en period av nedskärningar av socialistiska krafter i det globala söder.**

Trump utropar seger ? att ?vi har makten?. Han gör det främst av inrikespolitiska skäl. Men det gör det inte sant. Eftersom han inte kan genomföra en faktisk regimförändring använder han i huvudsak ord för att falskt förklara att ?regimen har förändrats?. New York Times och andra företagsägda medier publicerar vilseledande rubriker och artiklar som stöder Trumps berättelse om att han ?valde? Delcy Rodríguez för att hon är ?följsam?. **Ingen socialist bör ha en reflexmässig reaktion och acceptera borgerlig propaganda.**

Revolutionen har drabbats av ett svårt slag, men dess grepp om statsmakten kvarstår. Även om den kommande perioden kommer att sätta dess sammanhållning och strategiska kreativitet på prov, har den konsekvent visat en anmärkningsvärd förmåga att navigera

och övervinna stora kriser. Vår roll inom USA är att fortsätta att öka den inhemska oppositionen mot imperiets planer, motverka desinformationskampanjer och göra vår del för att förändra maktbalansen så att revolutionärer i det globala söder får utrymme att staka ut sin egen kurs utan hot och tvång. Revolutionen är inte en person, utan en social process och ett massfenomen.

President Maduro sitter i en fängelsecell i New York, men det bolivarianska projektet lever kvar på gatorna i Caracas och i presidentpalatset Miraflores.

Venezuela Solidarity Network Venezuela Solidarity Campaign Hands Off Venezuela! Canadian Campaign of Venezuelans and Friends Against ?Sanctions? Amigos del Frente Hugo Chavez-Canada Suroeste

Manolo De Los Santos , The People's Forum 260106, Fetstil Svensk-Kubanska (ZT)

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg 40 54 11 -0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap

150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande) Samma swish som ovan.